

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Det unge Blod

Citation: Brandes, Edvard: "Det unge Blod", i Brandes, Edvard: *Det unge Blod*, 1899, s. 133.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_06-shoot-idm140623153283824/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Det unge Blod

samme Kærtegn og den samme Glød — eller maaske ikke? — og en anden havde turdet kysse hende saaledes, saa hæftigt og lidenskabeligt — eller maaske ikke? — og havde faaet de samme fremstammede Elskovsord til Svar — eller maaske ikke? Kun naar hun saa' paa ham med det klareste og ømmeste Blik veg undertiden Fortidens Skygger for dette tindrende Sollys.

Hun derimod: hun befandt sig vel — usigelig vel til Mode med en henrivende Følelse af legemligt Behag. Hun havde det saa godt, saa godt i hans Favn. Fra hin første Aften i hendes Hjem havde hun egentlig længtes mod denne Stund, været i en Art Spænding eller Nerveophidselse — »som en brudetro Jomfru har jeg været,« sagde hun engang leende til ham, der knap forstod hende — og nu, nu nød hun denne velsignede Fuldbragthedsfølelse. Hun var ligesom mere sig selv; hun havde handlet, som hun vilde, og havde fuldført sit Værk uden Tøven, uden Taabelighed, uden Famlen. Hun havde længtes saa hæftigt efter at kunne vise sig øm og hengiven mod en Mand, og nu havde hun ogsaa lært dette at

kende — og helt ud. Hun fornåm hans Nærhed næsten som et friskt og foryngende Bad, hvori hun sænkede sit hvide Legem, der farvedes rosenrødt under hans Elskovs havsalte Bølge.

Og hun vuggede sig helt ind til ham og nød Lykke og gav Lykke paany. Hun tænkte ikke paa sin Mand, ikke et Sekund. Hvad havde han med dette at skaffe! Han var for hende som et stygt Insekt, hvis Stik hun engang imellem maatte taale. Hvad Grund skulde hun vel have til at sammenligne denne Ubehagsfornemmelse med Vellystfølelsen nu?

Men idet hun klyngede sig til Andreas, efterat nogle Timer var gaaede, kom der en anden Tanke, der pinte hende. Et underligt Indtryk af, at den Sansning, som hun havde ønsket, i Virkeligheden var forbi og aldrig kunde komme mere — saalidt som den Knop, der blev Blomst, kunde blive Knop og atter Blomst paany. Var hun steglet op ad et Bjærg og stod nu paa Tinden og kunde ikke naa højere, men blot se — tilbage eller frem — altid nedad? Hun rystede vredt disse Tanker af sig, hun